

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Zu Sophokles.

Soph. O. T. 1339—1359

ἢ προσήγορον
 ἔτ' ἐστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;
 οὐδὲ νυμφίος
 βροτοῖς ἐκλήθην, ὦν ἔφυν ἄπο.

Da diese Verse eurythmisch dem Senar 1335—1355 entsprechen, fordert das Metrum:

ἀκούειν ἐστ' ἔθ' ἡδονᾶ, φίλοι;
 ἐκλήθην, ὦν ἔφυν ἄπο, βροτοῖς.

Soph. O. T. 871 μέγας ἐν τούτοις θεός —. Vielmehr entsprechend dem antithetischen Verse θεὸν οὐ λήξω ποτέ: θεὸς ἐν τούτοις μέγας.

Jena.

M. S.

Coniectanea in Euripidem.

(Continuata e p. 310 sqq.)

Novam et satis largam coniectandi materiem corrupta versuum initia mihi praeherunt:

Phoen. 504 sqq.: ἄστρον ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
 καὶ γῆς ἐνερθε δυνατός ὦν δρᾶσαι τάδε,
 τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.

Audiamus Klotzium: 'Mihi simplicissima huius loci explicandi ratio haec videtur, ut credamus Euripidem, quum dicere posset: ἄστρον ἂν ἔλθοιμ' ἄνω καὶ γῆς ἐνερθε, istud ἄνω alia formula circumscripsisse itaque pro eo posuisse ἡλίου πρὸς ἀντολὰς, propterea autem ἄστρον tamen casu genitivo extulisse, quod non ab adverbio suspensus est genitivus, sed quia adverbium comitatur tantummodo ei casui quo manifestior ipsius significatio fiat.' Ipsae huius scilicet simplicissimae rationis machinae cuique persuadebunt foede corruptum esse locum ita restituendum:

ἄστρωτ' ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς.

Ἄστρωτα pro ἀστρώτως est sine stragulis cubans. Falso enim ἐλθεῖν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς explicari in coelum ascendere atque humum quam pedibus calcamus huic itineri sufficere praeter poetas luculentus testis exstat Apollodorus, qui de Orione occaecato bibl. I, 4, 3 haec refert: ὁ δὲ ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν καὶ ἀρπάσας παῖδα ἕνα, ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος, ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς τὰς ἀνατολὰς. ἐκεῖ δὲ παραγενόμενος ἀνέβλεψεν, ἐκκαεῖς (εἰς καεῖς scribendum) ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος,

καὶ διὰ ταχέων ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἔσπευδεν. Quibus praemissis Herculis fur. locum restituam 1157 sqq.:

οἱμοι, τί δράσω; ποῦ κακῶν ἐρημίαν
εὖρω περωτὸς ἢ κατὰ χθονὸς μολών;
* * φράσον, τί κρατὶ περιβάλλω σκότος;

Codex pro φράσον, τί a Nauckio invento φέρ' ἂν τι exhibet, unde suppleo:

εὖρω; περωτὸς ἢ κατὰ χθονὸς μολών;
φέρ', ἀντολὰς ἢ κρατὶ περιβάλλω σκότος;

Ποῦ pro ποῦ nescio an tueantur Herm. Soph. Ant. 42, Lob. Phryn. 43 vel Pors. Hec. 1070.

Iph. Taur. 630 sqq.:

οὐ μὲν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖος ὦν,
ἀλλ' ὦν γε δυνατόν οὐδ' ἐγὼ ἠλλείψω χάριν.
πολὺν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κατασβέσω,

quae pro absurde suppletis initiis Nauckius substituit 630, καὶ μὲν, 631 ὅσον γε, 632 πρόποντα γάρ, 633 ὑγρῷ τ' ἐλ. omnem fidem excedunt. Equidem primo vs. servato haec inveni:

ἀμῶν γε δυνατόν οὐδ' ἐγὼ ἠλλείψω χάριν.
πόαν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
χρᾶνῳ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κοίτας θ' ἔσω.

Illud ἀλλ' ὦν necessario δυνατόν protulit, ad πόαν cf. El. 512 τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας, χρᾶνῳ fortasse ξουθῆς 635 in ξανθῷ corrumpit, denique pro desperato κατασβέσω simillimum κοίτας θ' ἔσω locum habet, quod Graecus homo non ἄτερο σπείρον κείται mortuus.

Nulla longiore disputatione opus videtur in hisce:

Troad. 353 sqq.: μῆτερ, πύκαζε κρατ' ἐμὸν νικηφόρον
καὶ χαῖρε τοῖς ἐμοῖσι βασιλικαῖς γάμοις
καὶ πέμπε, κἂν μὴ τάμά σοι πρόθυμά γ' ᾦ.
ᾧθαι βιαίως.

Scribendum est: κἂν μὴ τάμά σοι πρόθυμά γ' ᾦ,
γῆθαι βιαίως.

Suppl. 391 sqq.:

στρατὸς δὲ θάσσει καξετάζεται παρῶν
Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐτρεπῆς ὅδε.
καὶ μὲν ἐκοῦσά γ' ἀσμένη τ' ἐδέξατο
πόλις πόνον τόνδ', ὥς θέλοντά μ' ᾔσθετο.

Ineptas particulas καὶ μὲν emendo in κοινῇ δ' ἐκοῦσά γ', nec iam diutius Nauckius versus hos duos aspernabitur.

Hippol. 952 sqq.:

ἤδη νῦν αὖχει καὶ δι' ἀψύχον βορᾶς
οἴτοις καπήλεν', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων
βάκχευε πολλῶν γραμμμάτων τιμῶν καπνοῦς.

Corruptum *σίτοις* in *σιγάς* i. e. silentia mutandum, qui locus de mystis et Orpheotelestis mihi ansam praebet alios duos corrigendi. Nam in Alcestide vs. 130 sqq. haec legimus:

*νῦν δὲ τὶν' ἔτι βίου
ἐλπίδα προσδέχομαι;
πάντα γὰρ ἤδη [τετέλεσται βασιλεῦσι],
πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
αἰμόρροαντο θυσίαι πλήρεις
οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν.*

Quid si languidissimum tertium versum in efficacissimum mutemus huncce:

πάντα γὰρ ἥδεῖτε, τελεσταί, βασιλεῦσι,

i. e. omnem enim sapientiam vestram communicabatis, initiatores, cum regibus, coll. Isocr. 4, 28, qui refert Cererem Atticae incolis *τελετήν* dedisse, ἧς οἱ μετασχόντες περὶ τε τῆς τοῦ βίου τελευτῆς καὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἡδέιους τὰς ἐλπίδας ἔχουσιν; adde quod δι' ἀψύχου βορᾶς sequentibus eximius nervus accedit. Alter est Ionis v. 98 sqq.:

*στόμα τ' εὐφημον φρουρεῖτ' ἀγαθόν,
φῆμας τ' ἀγαθὰς
τοῖς ἐθέλουσιν μαντεύεσθαι
γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.*

Hic ἀγαθόν corrigo in ἀγορῶν et sic locum expedio: silentiumque custodite congregatorum bonaque s. boni ominis verba propriae linguae oraculum consulturis ut exhibeatis.

Hel. 709: ἡ δ' οὐδ' ἀληθῶς ἔστιν ἥδε σὴ δάμαρ;

Corruptum ἡ δ' οὐδ' in ἡβῶσ' mutandum est.

ibid. 772: ἀλλίον εἴπας ἥ σ' ἀνηρόμην ἐγώ.

Κάλλιον in καλλοῖον emendandum, nam digressiones mariti Helena carpit nec vero eloquentiae studium, quod trium dearum in Andromacha 279 vel metri gratia εὐμορφίας in εὐλογίας corrigi iubet, coll. 287—290.

Hel. 398 sq.:

*τοὺς δ' ἐκ θαλάσσης ἀσμένως πεφευγότας
νεκρῶν φέροντας ὀνόματ' εἰς οἶκους πάλιν.*

Ineptum νεκρῶν in μόχθων mutandum.

El. 563 sqq.:

*ὃ πότιν', εὐχον, θύγατερ Ἠλέκτρα, θεοῖς
Η.Α. τί τῶν ἀπόντων ἢ τί τῶν ὄντων πέρι;
Π.Ρ. λαβεῖν φίλον θησαυρόν, ὃν φαίνει θεός.
Η.Α. ἰδοὺ καλῶ θεούς; ἢ τί δὴ λέγεις, γέρον;*

Corruptum ἰδοὺ emendandum est in Ἀἰδοῦ καλῶ θεούς; de quibus Electra semper cogitat.

ibid. 982 sq.:

οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ;
OP. ἀλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τῇδ' ὑποστήσω δόλον;
 Codex ἀλλ' εἰς offert, unde efficio αἰνεῖς. τὸν αὐτὸν κτλ., cf.
 Alc. 1093 αἰνῶ μὲν αἰνῶ.

Iph. Taur. 513:

IO. ἄρ' ἂν τί μοι φράσειας ὧν ἐγὼ θέλω;

OP. ὡς ἐν παρόργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.

Rusticum ὡς mihi ὅσ' expellit. Contra rusticum et agreste infero in quaestionem Electrae, quae ruri tum habitabat, vs. 755 huius dramatis:

Ἀργεῖος ὁ στεναγμὸς ἢ φίλων ἐμῶν;
 scribens ἀργεῖος pro Ἀργεῖος, nam Argivus esset ille eiulatus an amicus, chorus non magis dignoscere potuit, quam in legato illo vs. 169 utrum lactis pотор esset:

ἔμολε τις ἔμολε γαλακτοπότας ἀνῆρ

Μνηστῆρος οὐριβάτας.

ubi insuper metrum mihi suadet ut ἔμολ' ἐπ' ἀνακτ' ἄπσ-
 πτος corrigam pro ἔμολε γαλακτοπότας.

Iph. T. 1183 sqq.:

IO. τὸν μόνον Ὀρέστην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν.

ΘO. ὡς δήσφε σῶσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων.

IO. καὶ πατέρα γε ζῆν καὶ καλῶς πράσσειν ἐμὸν.

Ultimus versus aperte corruptus est, nam cui bono Iphigenia tam turpe mendacium effingeret, quae 1031 modo sibi proponit ταῖς σαῖς ἀνίαις χρῆσθαι σοφίσμασιν. (corrigas ἀλαιοῖς pro ἀνίαις coll. 1034). Est autem sophisma coram Thoante (1049), si legimus:

καὶ πατέρα γε ζῆν καὶ καλῶς πράσσειν νέον.

Hec. 745 sq.:

EK. ἄρ' ἐκλογίζομαι γε πρὸς τὸ δυσμενὲς

μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὅντος οὐχὶ δυσμενοῦς;

Languidissimum et paene inexplicabile μᾶλλον in μανιῶν cedat necesse est coll. 685—687. Item prosarie sentiens librarius iam gradationem vs. 714 corruperit:

EK. ἄρρητ' ἀνωνόμαστα, θανμάτων πέρα,

οὐχ ὅσι' οὐδ' ἀνεκτά,

cuius loco equidem malim:

ἄρρητ', ἀνωνόμαστά θ' αἱμάτων τέρα,

i. e. caedium prodigia s. portenta. Neque absimilis κλῆ-
 μάξ restituenda erit *Iph. Aul.* 887 sqq.:

II P. οἰκτρὰ πάσχετον δὴ οὔσαι· δεῖνὰ δ' Ἀγαμέμνων ἔτλη.

KA. οἴχομαι τάλαινα, δακρύων τ' ὄμματ' οὐκέτι στέγω.

II P. εἴπερ ἀλγεινὸν τὸ τέκνων στερομένην δακρυροσεῖν.

Humile scilicet εἴπερ ἀλγεινὸν ferri nullo modo potest, sed in
 εἰ πέρα δεινῶν corrigendum est, ut haec scala exsistat:

οἰκτρὰ, δεινὰ, πέρα δεινῶν. Ipse vero valde vereor, ne humi serpentis instar appaream, si in Hecuba 1054 sq.:

ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι κάποστήσομαι

θυμῷ ζέοντι Θρηκί δυσμαχωτάτῃ.

pro θυμῷ ζέοντι proponam θολῷ ῥέοντι. Attamen libri fere omnes θυμῷ ῥέοντι habent, et Porsonus Ruhnkenii conjecturam θυμὸν ζέοντι recepisset, si vel unus codex diserte repraesentaret. Iam θολὸς ut fuscus humor sepiae est, ita hic cruorem oculorum effossorum pulvere limoque mixtum denotat, de quo Sophocles a me emendatus Oed. R. 1276—1281:

φοίναι δ' ὁμοῦ

γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίεσαν

φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας

ὄμβρος χαμαῖ ζεχαῖμάτων ἐτέγγετο,

ἃ δ' ἐκ δυνῶν ἐρρωγεν, οὐ μόνον, κακὰ

ἄμ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κατὰ,

Tum cogita tecum mulierem hic loqui, Polymestorem autem in Telephus numerandum esse tam cum θολῷ quam sine θολῷ,

Bacch. 201 sq.:

πατρίους παραδοχὰς ἄς θ' ὁμήλικας χρόνῳ

κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος.

Libri πατρὸς παραδοχὰς, unde elicio:

πάτρως παραδοχὰς ἄς θ' ὁμήλικας χρόνῳ

κεκτήμεθ',

nam de solis Bacchicis orgiis communiter receptis sermo esse potest, ita ut ὅστε levem dubitationem exprimat.

Heracl. 556 sqq.:

οὐ μὴν κελείω γ' οὐδ' ἀπεννέπω, τέκνον,

θνήσκειν γ'. ἀδελφὸς ὠφελεῖς θανοῦσα σοῦς.

MA. σοφῶς κελεύεις.

Scribendum est σαφῶς pro σοφῶς.

ibid. 458:

τοῖς σοφοῖς δ' εἰκτόν σοφῷ

ἔχθραν συνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι.

[πολλῆς γὰρ αἰδοῦς καὶ δίκης τις ἂν τίχοι.]

Iolao adversus Eurystheum non cum inimico res est sed cum hoste, tum tota sententia non limitata ferri nequit; quapropter conicio εἰ χροῖν pro ἔχθραν, ut coeant σοφῷ φρονήματι et συνάπτειν ut Bacch. 52 absolute ponatur. In tertio vs. pro καὶ δίκης corrigendum est καὶ δίκῃ i. e. et iure meritoque, quae medicina etiam Herc. fur. 169 pro δίκην conducet.

Heracl. 427 sqq.:

ὦ τέκν', εἰοιγμέν ναντίλοισιν, οὔτινες

χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος

εἰς χεῖρα γῇ συνῆψαν, εἴτα χερσόθεν

πνοαῖσιν ἡλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.

Scribendum est ὡς χεῖρ' ἀγῇ συνῆψαν, nam χεῖρα συνάπτειν τινὶ est manum conserere cum aliquo, ἀγῇ autem fluctuum fractio, nostrum Brandung.

Iph. Taur. 480 sq.:

ὥς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα,
μακρόν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' αἰεὶ κάτω.

Alterum versum multum vexatum emendo in:

μικρόν δ' ἀποικοι χρόνον, ἔσεσθ' αἰεὶ κάτω.

Herc. fur. 959 sqq.:

ἄνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὸς πορπαμάτων,
πρὸς οὐδέν' ἡμιλλᾶτο ἀκηρύσσετο
αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ καλλίνικος οὐδενὸς
ἀκοήν ὑπειπών.

Archilochi hymnus Olympicus Ὡ Καλλίνικε, χαῖρ' ἀναξ Ἡρά-
κλεες, αὐτὸς τε καὶ Ἰόλαος, ἀλχημτὰ δύο· Τήνελλα, mihi
auctor est, ut ἀκοήν in ἀλχημτὴν corrigam, praesertim cum
haec vox iam Pindaro personam circumscribat.

(Continuabuntur.)

O. Goram.

Zu Aristophanes Vögeln*.)

(Fortsetzung.)

1. B. 63: οὕτως τι δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν;

Nach langer mühevoller Reise sind Guelpides und Peisithetairos endlich an ihr Ziel, zu der Behausung des Wiedehopfes, gelangt. Sie klopfen und rufen den Diener an, damit er ihnen öffne. Dieser erscheint denn auch in der Person des Trochilos, eines Vogels, welcher, wie aus dem Folgenden B. 75—80 hervorgeht, von dem Worte τρέχειν seinen Namen hat, wahrscheinlich zu der Gattung der Strandläufer gehörte. Derselbe muß phantastisch genug aufgeputzt sein, denn Guelpides geräth in solchen Schrecken, daß er den Apollo, den Abwender des Unheils anruft. Worüber er besonders erschrickt, besagt der Ausruf: τοῦ χασμῆματος, also über den weit aufgesperzten, klaffenden Schnabel. Der Trochilos aber ist auch nicht gerade ein Held. Er mittelt unter den beiden Männern Vogelsteller und äußert sich mit eben solchem Entsetzen bei ihrem Anblicke, wie vorher Guelpides B. 62. Darauf folgt unser Vers, der oben nach der gemeinen Lesart citirt ist, wie sie sich z. B. in der Ausgabe von Dindorf (poetae scen. Gr.) und in der von Bergk findet. In derselben geben die Worte δεινὸν οὐδὲ κάλλιον einen unerträglich matten Gedanken, wie den meisten Herausgebern durchaus nicht entgangen ist. Dieser matte Gedanke ist hier doppelt anstößig durch die große Erregung, in

*) Oben S. 123 sind die Hülfsmittel angegeben, die dem Verf. zu Gebote standen.